

Klári nénink...

Nem ment el, csak „*elköltözött ebből a világból*” – ahogyan Picasso írja.

Igen... „*Váczai Klára intuitív grafológust, szeretett Klári néninket 2007. december 11-én átölelte a FÉNY. Életének 88. évében levetette fizikai ruháját*” - érkezett tanítványaitól a hír a Magyar Írástanulmányi Társaság első új évi postáiban. Hosszú szenvedéseinek utolsó évei után levetni a földi ruhát s újjászületni a fényben égi ajándék talán. Mégis, fájdalmas felfogni nekünk itt, földi mivoltunk valóságpillanataiban, hogy már sosem pótolhatjuk, amit elmulasztottunk rohanó élettempónk munkáinak gyötrelmein felőrlődve.

Hiszen teltek a hónapok, az évek, s küzdöttünk a grafológia tudományának rögzös útjain, magunk mögött hagyva az intuitív grafológiát, döngetve a tudományosságra törekvés kemény falait. De lelkünk legmélyén mégis mindig őszinte hálával gondolva azokra, akik a kezdeti időszak alapköveinek lerakásánál ott voltak. A Magyar Írástanulmányi Társaság ma már idősödő kollégáira, akiknek tudása, élettapasztalata, mint a múltból megőrzött cizellált szellemi érték, ott él köztünk. S ha ritkán találkoztunk is már személyesen velük, tanításuk, tudásuk, életük gazdagít minket.

Az előző évben mégis egyre gyakrabban foglalkoztatott a gondolat, hogyan is lehetne üzeni feléjük, s még életükben hangot adni annak, hogy ők, a mi rangidős kollégáink nagyon is fontosak nekünk. Sokat gondolkodtam azon, hogyan lehetne némi gesztussal jelölni számukra, hogy örökre köztünk maradnak. S végül a szándékot követte az ihlet. Igen. Legyenek rangidős nevezetességeink a *Magyar Írástanulmányi Társaság „Örökös Tagjai”*. Kicsit aggódtam az idő múlása miatt, mert tudtam, hogy Klári nénink állapota előrehaladott, és igyekezni kell, hogy még életében adhassuk át számára ezt a titulust.

Így hát nagy sietve a 2007. december 13-i elnökségi ülésünkön az Ügyvivő Testület elé tártam javaslatomat, amit a vezetőség elfogadott. S bíztam abban, hogy a tavaszi közgyűlés is ugyanígy, egyhangúan kedvező döntést hoz majd ennek a kitüntetésnek az odaajándékozása ügyében. *De akkor még nem tudtuk a hírt, hogy azon a december 13-i napon, amikor ez a vezetőségi határozat megszületett, azon a napon már a mi Klári nénink „levetette földi ruháját és átölelte a fény”*.

A decemberi 13-i vezetőségi ülést követő délután jött Svájcból Dóra Khónigtól, közös barátunktól telefonon a megdöbbentő hír, amelyben értesített arról, hogy Klári nénink „*elköltözött ebből a világból*”. S Dórika egyben arra kért, hogy aznap este 8 órakor egy gondolatláncban emlékezzünk rá mindannyian, akik szerettük, akik szeretjük őt.

Elkéstünk... gondoltam elkeseredetten arra, hogy nincs többé. S a kitüntetésre, amelyet életében kellett volna a MÍT nevében átadnom Klári néninek. Elkéstünk... Elkéstünk? Nem! Dehogyan! Nem késtünk el! Hiszen abban a gondolatláncban elküldtük neki „odaátra” ezt az *Örökös Tagsággal járó nagybetűs SZERETET*. Elküldtük oda, ahol nincs tér és idő, csak a mindenséggel egybeolvadó „Örökös Tagság” van.

S mi itt lent a gondjainkkal, sorsunkkal, a tudomány felé tartó grafológia küzdelmes időszakában, emlékeink békés szigetként gondolunk vissza a nyolcvanas évek végének s a kilencvenes évek elejének arra az időszakára, amikor Klári néni még rendíthetetlenül minden fontos programunkon közöttünk volt. Hiszen ő annak idején, amíg egészsége engedte, rendszeresen ott volt a Magyar Írástanulmányi Társaság szakmai rendezvényein. Ott volt 1991-ben Egerben, 1992-ben Szegeden, 1993-ban Pécsen, amely MÍT rendezvényeket ma már „Négy Égtáj” szakmai program néven szervezünk.

S ott volt minden hó végén pénteken az elmaradhatatlan Grafo-Klubokon. Hiszen ő még abban a MÍT tagságban, grafológustársadalomban élt, amely életének lényege volt az *összetartás*. S evidens volt számára is, hogy ha hó vége van és péntek, az „Grafo-Klub”.

Különös hangulata volt körülötte a világnak. Emberi és szakmai értéke volt előadásainak, tanításainak Klári néni nem csak grafológus, hanem alkotó művész is volt egyben, aki nem csak a grafológián, hanem mint grafikus a művészetén át látta intuitív érzékenységgel az embert, a kézírást, a grafológiát, s a számok igazságát.

Amikor Japánban járva mint pedagógus, a Kodály-módszer zenei nevelését kutatva a japán tengeren ringó hajón, a magyar turisták közt megismertem Öt, tudtam, éreztem, hogy Klári néni valami rendkívülit, valami újat hoz az életembe. S nem csak azzal a pillanatokon belül elkészült arcképpel, amelyben gyors mozdulatokkal megrajzolta portrémát, hanem elsősorban azért, mert azon szerencsések közé sorolhattam magam, hogy kiválasztott tanításaira.

S amikor megismerkedtem Klári néni intuitív grafológiai tudásának óriás tárházán keresztül az 1989-90-es években a grafológiával és a Magyar Írástanulmányi Társaság életével, már biztos voltam abban, hogy a zenepedagógiával töltött hivatásomat ezentúl több évtizeden keresztül *a grafológia tudománya, a grafológia művészete követi.*

Később a grafológia szép, de göröngyös útján járva mégis elszakadtunk, mivel az volt a sorsom, hogy a kezdeti tanítások után a régit, a megújuló grafológia pszichológiai értékeinek segítségével próbáljam megmenteni. S Ő értette ezt igazán, mindegyikünkénél jobban. Hiszen megteremteni a grafológia művészetét, a művészet grafológiáját, az intuíció megsebzett értékeinek pszichológiai támaszát, elűzni az értékek mellől a sarlatánság álságát, ez volt mint tanítványnak a feladatomban. S közben az évek teltek... S Klári néni, a grafikus, a nagy intuitív grafológus, aki hatalmas tudásának, könyvtárának értékein keresztül ismerte a transzcendens világ titkait, a szimbólumok pozitív életkedvet sugárzó értékét, bölcsességét, sokkal többet tudott annál a tudásnál, mint ami a „kétszer kettő igazságáról szól”.

Ma már odafönről segít nekünk. S hiszem azt, ami régi tanítványaként azóta megérlelődött bennem: hogy az „ész igazságát felülírja a szív igazsága”. Ez Váczi Klára életének tanítása.

Budapest, 2008. január 8.

*Pálmai Anna, a
Magyar Írástanulmányi Társaság elnöke*

(Ezt az idézetet küldték jelenlegi tanítványai, „lélektársai”, akik január elején írásban értesítettek Klári néni „elköltözéséről”.)

*„Hittel, reménnyel, gazdagon
Indult nem földi utakon,
Egy volt közös, szent vigaszunk
A lélek él: Találkozunk.”
(Arany János)*